

[Socialministeren]

specielt til hr. Qvist Jørgensen, der mener, at det bliver svært at få dette til at træde i kraft 1. juli 1984, at det er jeg godt klar over. Datoen 1. juli som ikrafttræden har jeg først og fremmest sat på af hensyn til folketinget.

Efter at justitsministeren og jeg 2 gange har været til samråd i retsudvalget for at redegøre for, hvordan vi kan bidrage til at løse dette problem, har jeg følt, at det ville være forkert over for folketinget at sige, at disse bestemmelser først skal træde i kraft 1. januar 1985. Jeg mener, at der er en praktisk mulighed for, at de kan gøre det, men jeg erkender, at det er svært. Datoen er først og fremmest sat på for at leve op til i dette tilfælde retsudvalgets ønske om at få en løsning på dette problem så hurtigt som overhovedet muligt.

Det er da rigtigt, som hr. Qvist Jørgensen siger, at der knytter sig andre problemer til dette end de 2 konkrete forslag, der ligger her.

Her kan jeg nævne, hvad også fru Agnete Laustsen var inde på, at justitsministeren er i færd med at udsende cirkulærer til anklagemyndigheden om at prioritere anbringelse i fængselsurrogat øverst for de 15-17-årige. Regeringen er meget enig i nødvendigheden af, at vi kommer væk fra varetægtsfængsling af 15-17-årige, og bestræbelserne fremgår altså af de to punkter i mit forslag og af justitsministerens henvendelse til anklagemyndigheden.

Hvad angår tidsfaktoren i al almindelighed vedrørende dette lovforslag, er det klart, at der er mange problemer, der trænger til en afklaring, men jeg fornemmer på debatten her under første behandling, at vi har i hvert fald mulighed for at få en god diskussion i gang, uden at lidenskaberne kommer for meget i kog. Når selv hr. Tinning for en gangs skyld roser lovforslaget, så ved jeg næsten ikke, om jeg skal være glad eller betænkelig. Alligevel tager jeg det som et udtryk for, at her diskuterer vi nogle strukturelle problemer, som det er meget afgørende at få løst.

Må jeg sige til fru Aase Olesen, der var inde på spørgsmålet om betalingsreglerne, hvor jeg erkender, at der er mange problemer, at hensigten er, som det fremgår af lovforslaget, at der skal nedsættes et udvalg - det tør vi ikke tage stilling til på den korte tid - med repræsentanter for Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen, social-

styrelsen osv. for at finde frem til et bedre betalingssystem både i forbindelse med familiepleje og i forbindelse med døgninstitutionerne.

Når det drejer sig om det spørgsmål, fru Aase Olesen rejste, om forældrenes forbindelse med børnene, vil jeg godt udskyde en nærmere debat herom til den egentlige udvalgsbehandling, men sige, at forslaget først og fremmest har sin baggrund i en henvendelse fra ombudsmanden. Det kan vi som nævnt vende tilbage til i socialudvalget. Dette forslag har for så vidt ikke noget at gøre med mit ønske om at ændre strukturen for at få en bedre service på området. Det har alene sin baggrund i ombudsmandens henvendelse, og vi har fundet det praktisk at tage det med i dette lovforslag.

Hvad angår Plejehjemsforeningerne, kan jeg sige, at der ikke ændres ved Plejehjemsforeningernes rolle gennem dette lovforslag. Jeg mener også, at jeg kan sige til hr. Arne Bjerregaard efter den mere principielle tilkendegivelse, at de problemer, Plejehjemsforeningerne i øvrigt føler at de har, kan vi jo diskutere. De ændres ikke gennem lovforslaget; det er problemer, som vil køre videre, når dette lovforslag forhåbentlig er blevet vedtaget.

Hr. Tinnings spørgsmål om bofællesskaberne synes jeg også egner sig bedre til drøftelse i udvalget. Jeg finder det meget vigtigt, at vi får denne bestemmelse ind i lovgivningen. Jeg forstod også på hr. Tinning, at han fandt, det var vigtigt. Det, der selvfølgelig er nødvendigt, det fremgår af bemærkningerne, er, at der skal en medhjælp til, for det kan ikke klares uden en eller anden form for medhjælp. Om det, som hr. Tinning siger, kan give anledning til fornyet refusionstænkning, tør jeg ikke byde på på nuværende tidspunkt, men det kan vi i hvert fald diskutere senere.

Jeg vil også godt sige til hr. Tinning, at mange af de ting, som skal bidrage til at få forholdene til at fungere bedre på dette område, er afhængige af et bedre samspil mellem amter og primærkommuner, og det mener jeg ikke vi kan lovgive for. I samarbejde med socialstyrelsen lægger vi op til en højere grad af koordination mellem amter og primærkommuner, og vi har allerede nu eksempler på amter, som gennem konferencer med primærkommunerne er nået frem til en ud-